

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce **nezl. T. K.**, zastoupeného matkou O. K., jako zákonnou zástupkyní, a dále zastoupeného Mgr. Dagmar Dřímlovou, advokátkou se sídlem Muchova 9/223, Praha 6, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 10. 2004, čj. OAM-2851/VL-09-ZA05-2004, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 4 Az 1/2005, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 5. 2005, čj. 4 Az 1/2005 - 34,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Odměna advokátky Mgr. Dagmar Dřímlové **se u r č u j e** částkou 2150 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím žalovaného označeným v záhlaví tohoto rozhodnutí byla zamítnuta žádost zákonné zástupkyně nezletilého žalobce (dále též „stěžovatel“) o udělení azylu nezletilému žalobci jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“); Podle žalovaného byly důvodem žádosti o udělení azylu snaha o sloučení nezletilého žalobce s matkou; to však nelze podřadit pod žádný důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Ekonomické problémy matky žalobce na Ukrajině nebyly – jak bylo zjištěno v řízení o udělení azylu matce žalobce – způsobeny

žádnou okolností podle § 12 zákona o azylu, nýbrž celkovou zhoršující se ekonomickou situací na Ukrajině; ani matka žalobce neuváděla v průběhu svého řízení o udělení azylu jiné obavy. Žalovaný závěrem uvedl, že právní úpravu pobytu cizinců na území České republiky obsahuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 12. 5. 2005, čj. 4 Az 1/2005 - 34, byla zamítnuta žaloba proti tomuto rozhodnutí žalovaného. Soud uvedl, že zákonná zástupkyně žalobce v žalobě uvedla stejné skutečnosti jako v žádosti o udělení azylu podané jménem nezletilého žalobce, jedná se o důvody ekonomické. Podle soudu je však výčet důvodů pro udělení azylu taxativní a z jiných důvodů nelze azyl udělit. Podle soudu dospěl žalovaný při rozhodování ke správnému závěru, že nic nesvědčí tomu, že by měl být nezletilý žalobce vystaven pronásledování. Jelikož rovněž žádost zákonné zástupkyně žalobce o udělení azylu byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná, není dán ani důvod pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny. Ze všech uvedených důvodů soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ve včasné a ustanovenou zástupkyní ve lhůtě doplněné kasační stížnosti byly uplatněny důvody kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., neboť v řízení o udělení azylu nebyly řádně a správně zhodnoceny a zohledněny důvody, jež vedly zákonnou zástupkyní stěžovatele k podání žádosti o udělení azylu stěžovateli. Situace byla žalovaným i soudem hodnocena obecně, nikoliv s ohledem na konkrétní okolnosti a popis situace v místě bydliště stěžovatele. Zákonná zástupkyně žalobce přitom v řízení o udělení azylu pravdivě uvedla, že v zemi původu měla existenční potíže a že se tam nemůže vrátit, neboť tam nesežene zaměstnání, aby uživila sebe a své děti; v této souvislosti odkázala na čl. 13 odst. 2, čl. 14 odst. 1 a čl. 23 odst. 1 Všeobecné deklarace lidských práv. Zástupkyně stěžovatele se domnívá, že jsou splněny podmínky pro udělení azylu stěžovateli podle § 14 zákona o azylu. Zástupkyně stěžovatele navrhla, aby rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. 5. 2005, čj. 4 Az 1/2005 - 34, byl zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení; současně požádala o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti popřel oprávněnost jejího podání, neboť má za to, že jeho rozhodnutí i rozhodnutí Městského soudu v Praze byla vydána v souladu s právními předpisy; přitom odkázal na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi učiněné v řízení a na vydané rozhodnutí. Žalovaný připomněl, že udělení humanitárního azylu je institutem zcela výjimečným. V případě žalobce by bylo vhodnější využít k úpravě legálního pobytu zákona o pobytu cizinců. Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní namítá důvody odpovídající § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.; rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

První důvod kasační stížnosti je vymezen v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., jedná se tedy o tvrzenou nezákonnost rozhodnutí krajského soudu z důvodu nesprávného posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom,

že je na správně zjištěný skutkový stav aplikována nesprávná právní norma, popřípadě je aplikována správná právní norma, která je však nesprávně vyložena. Tento důvod kasační stížnosti byl specifikován tím, že stěžovateli měl být udělen humanitární azyl podle § 14 zákona o azylu, neboť důvody stěžovatele pro udělení azylu jsou hodné zvláštního zřetele. Institut humanitárního azylu je však výsledkem správního uvážení žalovaného, na jeho udělení není právní nárok. Rozhodnutí o neudělení humanitárního azylu tedy správní soudy přezkouvávají pouze v omezeném rozsahu, a sice z hlediska toho, zda žalovaný při rozhodování nepřekročil zákonné meze správního uvážení nebo je nezneužil a v případě, že shledá, že meze správního uvážení nebyly překročeny ani zneužity, je další přezkum tohoto výroku rozhodnutí vyloučen. V souzené věci navíc žalovaný zamítl žádost žalobce o udělení azylu jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu; za takové procesní situace, kdy žádost o udělení azylu byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná, již žalovaný neposuzoval důvody pro udělení azylu podle § 12 až § 14 zákona o azylu. Předmětem soudního přezkumu se tedy nemohlo stát rozhodnutí o neudělení azylu podle § 14 zákona o azylu; žalovaný postupoval správně, pokud o udělení azylu podle § 14 zákona o azylu v situaci zamítnutí žádosti o udělení azylu jako zjevně nedůvodné nerozhodoval. Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. není dán.

Kasační stížnost byla podána z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. Tento důvod kasační stížnosti specifikovala zástupkyně stěžovatele tím, že důvody žalobce pro udělení azylu byly v řízení hodnoceny obecně a nikoliv s ohledem na situaci v zemi jeho původu; k tomu byly zopakovány ekonomické potíže matky stěžovatele v zemi původu a byl uveden odkaz na čl. 13 odst. 2, čl. 14 odst. 1 a čl. 23 odst. 1 Všeobecné deklarace lidských práv. Tvrzení v kasační stížnosti týkající se důvodů podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. však není v daném případě důvodem kasační stížnosti podle tohoto ustanovení. Podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. musela být vada řízení před správním orgánem důvodně vytýkána již v řízení před krajským soudem. Krajský soud žalobu přezkouvává jen v rozsahu žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), proto by musel být uvedený důvod formulován ve formě žalobního bodu. V žalobě však žádný takový konkrétně formulovaný důvod, který by se vztahoval k vadám správního řízení, uveden nebyl. Proto krajský soud nemohl napadené rozhodnutí z tohoto důvodu zrušit, neboť bez návrhu soud zruší rozhodnutí správního orgánu, jež trpí vadami uvedenými v § 76 odst. 2 s. ř. s., včetně vad upřesněných judikaturou. Nejvyšší správní soud proto nemohl rozhodnutí krajského soudu z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. věcně přezkoumat, resp. podrobit soudnímu přezkumu řízení před správním orgánem, aniž byla vada uplatněná v kasační stížnosti řádně uplatněna již v řízení před krajským soudem, jak to ukládá zákon (viz výše).

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému v souvislosti s kasační stížností žalobce žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly. Nezletilému stěžovateli byla pro toto řízení před soudem ustanovena soudem zástupkyní advokátka; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokátce částkou 2 x 1000 Kč za dva úkony právní služby – první poradu se zákonnou zástupkyní nezletilého klienta včetně převzetí a přípravy zastoupení a doplnění kasační stížnosti ze dne 8. 8. 2005 a 2 x 75 Kč paušální náhrady hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Odměnu za účtovaný úkon právní služby spočívající ve studiu soudního spisu soud nepřiznal, neboť tento úkon je podle ustálené judikatury obsažen již v úkonu právní služby „první rada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení“. Celkem tedy odměna advokátky činí 2150 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. prosince 2005

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu

